

[Iver Poulsen.]

det ud over den begunstigelse, denne del af ungdommen allerede nyder ved, at samfundet stiller gode og kostbare læreanstalter til dens rådighed. For øjeblikket administreres fondens midler på en sådan måde, at mange unge står helt uforstående over for, at de kan få så mange penge, og vi har desværre også set grelle eksempler på, at midlerne administreres på en ødsel måde uden respekt for penges værdi og for de skatteydere, der skal tilvejebringe pengene. Endelig er der ikke langt fra gave til kontrol, og så har vi betrådt vejen til studenteløn, hvilket i den sidste ende vil betyde, at den studerende ungdom har solgt sin frihed og uafhængighed til — som Thorkil Kristensen så betegnende udtrykte det — den anonyme afgud staten, og det er ingen behagelig eller værdig stilling, hverken for den akademiske eller nogen anden del af den danske ungdom.

Hvis de unge derimod uanset forældrenes økonomiske stilling kunne få adgang til studielån, som skulle betales tilbage, kunne ordningen for en væsentlig part hvile i sig selv og de unge bevare deres uafhængighed og selvrespekt i den sikre viden, at de ikke skylder nogen noget ud over en tak til og en vis moralsk forpligtelse over for det samfund, der havde stillet læreanstalterne til deres rådighed.

Vi er naturligvis glade for, at vore tanker her vinder frem i folketinget, så der efterhånden lægges mere vægt på låneordninger og lånene gives under mindre hensyn til forældrenes økonomiske stilling; man er altså begyndt at betragte de studerende som voksne mennesker. Men når vi hidtil ikke har kunnet give vor tilslutning til den eksisterende ordning, er det, fordi der endnu lægges for lidt vægt på lån og for meget på gave.

I forbindelse med regeringens løfteprogram bør det også nævnes, at forud for de dyre ønskers og store løfters indfrielse kommer en række såkaldte lovbundne udgifter, der skal klares. Det vil blive meget dyrt for skatteyderne, når årtiers grove forsømselser på den sociale særforsovs område skal indhentes — og nu skal de indhentes, og det skal helst ske hurtigt. Og efter heldsløsningen med de fastsatte lønstigninger og efter regeringens pensionslapperier

står tjenestemændene ifølge lønningsloven med lovbundne lønkrav, der selvfølgelig skal indfries, og som hurtigt efter valget vil blive præsenteret til indfrielse. Vælgerne gør derfor klogt i at indstille sig på, at ligegyldigt hvilken regering vi får efter valget, så bliver der ikke tale om lettelse af skattetrykket, før den regning, den nuværende regering har efterladt sig, er blevet betalt — og det bliver en dyr regning.

Folkeafstemningens chokvirkning på regeringen viser sig også derved, at regeringen er så optaget af sine velgørenhedsforanstaltninger og fremtidsløfter, at den helt har skudt løsningen af vort selvskabte boligproblem fra sig. Men her er det jo også rent direkte kun de få, der lider uret for at bevare et boligprivilegium for de mange. Det er kun omkring et halvt hundrede tusinde unge og andre boligsøgende, der kommer til at mangle tag over hovedet i 1964, og de tæller jo så lidt i forhold til den lille million vælgere, der sidder i de beskyttede lejligheder.

Vi kan da godt se, at det er en ubehagelig eller, som man siger, upopulær opgave for de for boligkaoset ansvarlige politikere at gå i gang med: først at indrømme, at den restriktionspolitik, regeringen krampagtigt har holdt fast ved, har ført os ud i den utålelige situation, hvori vi befinder os i dag, og dernæst fortælle den igennem en lille menneskealder privilegerede del af befolkningen, at den ikke fortsat kan bevare sit privilegium, hvis boligforholdene og landets økonomi skal bringes i orden. Men selv om opgavernes løsning er aldrig så ubehagelig for de ansvarlige, skal de anstændigvis løses og løses snarest, for de bliver slet ikke lettere at løse ved, at løsningen bliver skudt ud i en uvis fremtid.

Det er regeringens ansvar, at vi har den håbløse boligsituation, og derfor må det være regeringens pligt at genskabe tålelige og normale tilstande på boligmarkedet. De uafhængige har indtil tvivialitet fremhævet, at den første betingelse for at få afhjulpet vort boligkaos er at få genskabt den normale boligcirkulation, og det sker kun gennem en afvikling af lejerrestriktionerne og det statsregereri og den statsdirigering, som et vælgerflertal fordømte ved folkeafstemningen. I overensstemmelse med dette vælgerflertal og for inden for en overskuelig tid at sikre ungdommen og